

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. július 2.
(vasárnap)**

Horváth Géza

BÍZZÁL!

Énekek: 35,1.13; 270,1.8-10.; 265,5; 254,1.3.5.7.9

Lekció: Ap.Csel. 23,1-11.

Alapige: Ap.Csel. 23,11.

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, Mennyei Atyánk a Jézus Krisztusban, áldunk és magasztalunk Téged, hogy egybegyűjtöttél neved imadására és magasztalására.

Ahogy a Zsoltárban is énekeltük az előbb, azok énekeljenek, akik igazak, akik elfogadták a kegyelmet, amely Jézus Krisztusban felénk hajolt és akik a Te gyermekeidnek neveztetnek. Mi azért valóban, Téged magasztalva e kegyelemért hálaadás-sal dicséjünk a Te szent nevedet énekszóban, imádságban és az ige hallgatásában is.

Hadd köszönjük meg azt a legnagyobb ajándékot, hogy itt vagy közöttünk, ígéreted szerint, ígéd által. Hadd köszönjük meg azt Neked, hogy megszólalsz és nemcsak beszélsz, hanem megszólítasz bennünket, mert név szerint ismersz. Köszönjük, hogy úgy szólítasz meg bennünket, hogy azt adod, amire szükségünk van.

Áldunk Téged, hogy a Te szavad fedd, int, hívogat, biztat, elmarasztal, de köszönjük, hogy mindenképpen az evangéliumot hallhatjuk belőle, pedig nem azt érdemeljük. Feddő szót érdemelve állunk itt és mégis hadd halljuk, Urunk, azt a feloldozó, megbocsátó, bűnünket elfedező drága ígét, amely Jézus Krisztusról beszél nekünk!

Köszönjük, hogy jöhettünk az elmúlt hét napjainak emlékeivel, hálaadásunkkal, hogy megtartottál bennünket, örömben, bánatban. Hozzád futunk és tudjuk, hogy akik Téged szeretnek, azoknak minden a javukra van. Az is, hogyha keserűség ért bennünket az elmúlt héten vagy szomorúság, vagy az is, hogyha örömről volt.

Téged dicsőítünk, Urunk, mert semmi sem véletlenül történt az életünkben. Te tudtál mindenről, és mivel Te mindenről tudsz, ezért jót is hozol ki belőle a mi számunkra. Növelni akarod hitünket, üdvösségünk eszközét, és azt akarod, hogy Rád bízunk magunkat teljesen itt e világon.

Kérünk Téged azért, hogy jelenléteddel áldd és szenteld meg a mi együttlétünket! Formáld bennünket gyülekezetté, alkalmunkat tedd istentiszteletté! Kérünk Téged azért, hogy szenteld meg a mi gondolatainkat most, hogy semmi másra ne tud-

BÍZZÁL!

junk figyelni, csak egyedül arra, hogy mit akarsz nekem, nekünk mondani! Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg minket, Atyánk!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek! Pál Jeruzsálemben van a felolvasott ige tanúsága szerint. Most a nagytanács elé viszik, ahol Ananiás főpap is ott van. Pál apostol, bár héberül beszél, és a törvény teljes ismeretéről tesz bizonyosságot a főpap kérésére, mégiscsak megütik. Ekkor Páltól elhangzik egy ilyen mondat, hogy: megver az Isten téged, te kimeszelt fal! Ez a Bibliában azt jelenti, hogy: képmutató vagy. Mert a főpapról sem a cselekedetei, sem a szavai szerint nem látszott, hogy főpap. Semmi nem mutatta, hogy ő az Istennek szolgál, és ő egy fontos megbízatást és hivatalt tölt be. Akkor, amikor Pál apostol látja, hogy vannak ott farizeusok és szadduceusok – akik bizonyos vallási tekintetben mégiscsak ellentétben voltak egymással –, akkor mond egy olyan mondatot, ami ellenségeskedést szít az ellenség között is. Tudniillik, hogy ő a halottak feltámadása és reménysége miatt vádoltatik. Mivel a szadduceusok nem hitték a feltámadást, ezért összetűzésbe kerültek a farizeusokkal, akik pedig vallották a feltámadást. Nagy zűrzavar támadt, amelynek az lett az eredménye, hogy Pál apostolt szét akarták szaggatni – ahogy az ige mondja –, és amikor az ezredes, a római katonáknak a parancsnoka ezt látta, akkor gyorsan Pál apostolt kimenekítette, és bezáratta a várba. Akkor hangzott el ez a mondat, amit felolvastam a 11. igeversben. Hadd olvassam még egyszer!

Pál apostolt bezárták. „A következő éjszakán pedig mellé állván néki az Úr monda: Bízzál Pál, mert miképpen bizonyosságot tettél az én felőlem való dolgokról Jeruzsálemben, azonképpen kell néked Rómában is bizonyosságot tenned”.

Jeruzsálem a vallási élet központja, Róma pedig a politikai élet központja. Tehát, két ilyen stratégiai helyen tesz az apostol bizonyosságot.

Én nem erről szeretnék ma a testvéreknek szólni, hanem arról a biztatásról, mellyel az Úr egy éjszakán az Ő gyermekét, az apostolt biztatja. Ennek az igehirdetésnek ezt a rövid címet adtam, hogy: Bízzál! Hiszen ez a lényege ennek. Azért a mondat tartalmaz néhány üzenetet is a számunkra, amelyet vegyünk szépen sorba!

Úgy kezdődik ez az igevers, hogy: a következő éjszakán pedig... Tehát, mihelyt Pál apostolt bezárták - valószínűleg egy cellába, a következő éjszakán már Isten megjelenik, mellé áll, és azt mondja, hogy: bízzál!

Ennek pedig olyan áldott tanítása van a számunkra, testvérek, hogy lássuk meg, ilyen Urunk van! Ilyen Istenünk van, *aki nem hagyja sokáig az övét bizonytalanságban*. A következő éjszakán már ott van Isten, Pál mellett. Mondhatná azt az ige, hogy egy hét múlva azért Isten elment, megjelent neki és biztatta őt. Azonban az ige nem ezt mondja, hanem azt, hogy a következő éjszakán!

Lássátok meg, hogy olyan Istenünk van, aki az Övéit, az Ő gyermekeit – akiket szeret –, nem hagyja bizonytalanságban, nem hagyja nyugtalanságban. Hanem úgy van, ahogy egy kedves ószövetségi ige mondja: „az egeken száguld segítségedre”. Ezt ne úgy képzeljük el, hogy Isten valahány km/óra sebességgel száguld, hanem ebben a sürgősséget lássuk. Lássuk azt az azonnali segítséget, amit Isten az Övéinek nyújt! Lássuk azt a gyöngéd szeretetet, ahogy az Övéit körülveszi!

Amikor az Isten gyermeke belekerül egy ilyen helyzetbe – és ez ránk is igaz, testvérek, mert ha mi nem ugyanilyen helyzetbe kerülünk is, mint Pál, nyilván –, kerülhetünk egy hasonló helyzetbe. Akkor mi is megtapasztalhatjuk azt, hogy az Isten nem

hagy bennünket sokáig a mi kétségeskedésünkben, bizonytalanságunkban. Istennek nem az a célja, hogy mi elgyengüljünk, hanem az, hogy megerősödjünk. Istennek nem az a célja, hogy bizalmatlanok legyünk Ő vele szemben, hanem az, hogy erősítse a mi hitünket, és még nagyobb bizalommal legyünk Iránta.

Éppen ezért Pál apostol mellé odaáll. Sokszor szoktam azt a képet használni, hogy olyan ez, mint amikor egy növényt megkaróznak. Egy olyan növényvel, amely elterülne vagy eltörne a súlya vagy a magassága miatt, a kertészek azt csinálják – vagy akik ezzel foglalkoznak –, hogy egy karót ütnek mellé, és a növényt hozzá kötik. Ez azt jelenti, hogy annak a növénynek a terhét majd az a karó fogja viselni.

Isten gyermeke nem így van ebben a világban, testvérek? Az Isten nem hagy magunkra. Ott van mellettünk, és úgy tart bennünket, mint ahogy a karó tartja a növénynek a súlyát. A mi terheinket átveszi a maga vállára. Hadd mondjam, testvéreim, hogy ez az Isten gyermekeinek a kiváltsága. Ezt nem mondhatja el mindenki.

Ezt nem mondhatja el mindenki, hogy Isten mellém állt. Mert nem állt a főpap mellé. Érdekes, nem állt a nagytanács tagjai mellé, nem állt a farizeusok mellé, de Pál mellé odaállt a börtönben! Odaállt mellé az Isten már a következő éjszakán és azt mondta, hogy: bízzál! Miért? Azért mert Isten tudja, hogy a legkiválóbbak is megrendülhetnek. Istennek a legerősebb gyermekei is erőtlenné válhatnak.

Azt mondja Ézsaiás könyvében az ige, hogy: elfáradnak és megtántorodnak a legkülönbek is, de itt nincs vége, mert folytatja azzal, hogy: de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, és szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk. Futnak, és nem fáradnak el.

Milyen nagyszerű dolog, amikor látjuk egy-egy testvérünk életében, hogy Isten mellé áll, megerősíti, bátorítja. Viszont, milyen rettenetes látni azt, amikor valaki belekerül egy nehéz helyzetbe az életében és azt egyedül kell megharcolnia, mert nincs mellette senki. Mert az Úr nem fog odaállni.

Ha valaki egy életen keresztül nem igényelte azt, hogy Isten melléálljon, akkor azt gondolja, hogy az élete végén, a nehézségben, az öregségben, a gyengeségben, az elhagyatottságban majd Isten mellé fog állni? Ha valaki nem kérte azt, hogy: Uram, míg fiatal vagyok, akkor is állj mellém, mert akkor is terheket hordozok és akkor is Rád van szükségem! Ha valaki egész életében nem kérte Isten jelenlétét – hogy úgy legyen mellette, mint a karó a növény mellett, hogy az ő terheiben segítségül legyen, őt bátorítsa, és biztassa –, akkor azt gondoljuk, testvérek, hogy Isten majd életünk utolsó percében, a halálos ágyunkon ott lesz mellettünk? Akkor majd átsegít bennünket azon a legnehezebb pillanaton?

Persze, Isten megteheti, félre ne értsétek! Az utolsó pillanatban is megteheti, de nem biztos, hogy meg fogja tenni!

Egy biztos, hogy Pálnál most látjuk, pedig nem az élete végéhez érkezett. Még nincs a kivégzés, a vértanúság ideje – mert Pál majd vértanú lesz –, de most van itt annak az ideje, amikor ebben a helyzetben Isten mellé áll, mint ahogy mellé állt Korinthusban is. Amikor az apostol félt a szolgálattól, akkor az Úr azt mondta, hogy: ne félj Pál, mert nekem sok népem van itt ebben a városban!

Isten mindig tudja, hogy egy helyzetben mivel kell bennünket biztatni. Isten mindig tudja, hogy mire van szükségünk, hogy mi bánt bennünket és mi a mi nehézségünk.

Ez az igevers jelenti azt is, testvérek, hogy nem baj, ha Pál ellen sokan vannak, ha az Úr mellette van. Hiszen tudjuk, hogy a Bibliában nem az minősít egy embert, vagy egy ügyet, hogy hányan vannak ellene, vagy hányan vannak mellette. Soha nem

BÍZZÁL!

az számít, hogy a sokaság hol áll, a többség mit gondol vagy mit akar. Hanem ennek az igének a tanúsága szerint is egyetlen dolog számít, hogy az Isten ki mellett van. Pál apostolra itt mindenki rátámad, még saját fajtája, a zsidók is. Pedig Pál zsidóul (héberül) szólal meg és a törvény teljes ismeretéről tesz bizonytságot. Elmondja a származását, elmondja, hogy ő a legjobb teológiát tanulta, a héber tudományokat, a törvényt, és most mindenki ellene van. Ellene van a nagytanács, a főpap és a pogányok is abszolút ellene vannak. Zavargás támad, de soha nem az számít, testvérek, hogy az Isten gyermeke ellen hányan támadnak, hanem az, hogy az Isten mellé áll-e?

Mert ha egy valaki van melletted, ha az az egy Valaki van melletted, akit úgy hívnak, hogy Élő Isten, a Szentháromság Egy Örök Igaz Isten, akkor, úgy, ahogy a 46. Zsoltárban olvastam: tájékozhatnak hullámjai. Ha a Seregek Ura a mi várunk, ha a Seregek Ura velünk van, akkor az ellenség lehet akármilyen nagy, akkor az ember biztonságban van.

Dávidnak mennyi ellensége volt! Hányan törtek az életére! Hányan üldözték! Nem ez számított, hanem az, hogy Isten jelenlétében erőt, kegyelmet és áldást kapott Tőle.

Vagy Illésnek mennyi ellensége volt! Egyszer ő maga is kifakad, és azt mondja, hogy: Uram csak ellenségem van! Már nem is maradt senki, aki mellettem lenne! Akkor Isten azt feleli neki, hogy: nem, még van hétezer ember, aki nem hajtott térdet a Baálnak, és ne félj, mert Én veled vagyok! Isten gondoskodik arról, hogy Illés tovább tudjon menni: ott van egy kis pogácsa, ott van egy kis víz. Edd meg, mert erőd felett való utad van! Aztán ment Illés, ennek az ételnek az erejével, negyven napig.

Azért, nekem meggyőződése, testvérek, hogy nem az étel segít rajta igazán, hanem az Úrnak való engedelmesség. Az, hogy ezt az ételt valóban megette, és az Úr iránti bizalom vitte őt tovább még negyven napig. Addig, ameddig éppen kellett.

Harmadszor, azt is jelenti számunkra ez az ige, hogy: bízzál Pál, hogy Isten számon tartja az Ő gyermekeit, és nem engedi, hogy meginogjanak. Amikor úgy gondoljuk – vagy úgy gondolja Pál –, hogy itt a vége, itt van valaminek az utolsó pontja, akkor Isten megmutatja neki, hogy nem itt van. Emeld fel a fejedet, nézz Énrám, bízzál Pál, mert Rómában is bizonytságot kell tenned!

Arra tanít bennünket negyedszerre ez az ige, hogy: Rómában is bizonytságot kell tenned! Arra a bibliai igazságra, testvérek, amelyet sokszor nem vesszük komolyan –, hogy tudniillik, ezen a világon minden el van rendelve. Neked Rómában is bizonytságot kell tenned! Itt nem azt mondja az ige, hogy esetleg majd eljutsz Rómába, hanem ez egy határozott kijelentés: neked Rómában bizonytságot kell tenned!

Ez azt jelenti, testvérek, azt a bibliai igazságot, hogy itt, ezen a földön, Istentől minden el van rendelve. Minden úgy fog végbemenni, és minden úgy fog történni, ahogy Ő azt elrendelte. Pálnak mondja, hogy: Én azt rendeltem el, hogy te Rómában is Rólam fogsz bizonytságot tenni! Te Rómában is fogsz szólni az Én felőlem való dolgokról!

Ez azt is jelenti, hogy Pál apostol addig nem halhat meg, míg azt el nem végzi, amire Isten őt rendelte. Az Isten gyermeke addig nem halhat meg, amíg el nem végzi azt, amire Isten rendelte.

Dávidnak nem kellett kétségbeesnie, hogy Saul őt elérje, mert Dávidnak tudnia kellett, hogy Saul nem fogja őt elkapni. Dávidnak nem kellett kétségbeesnie, ha egyszer királlyá kenetett. Ha ő lesz Izráelnek a királya, akkor nem veszt el. Nem halhat meg addig, az ellenség nem teheti el láb alól, mert el van rendelve.

Micsoda boldog tudat ez, testvérek! Ez azt is jelenti, hogy: Pál, nem rajtad fog múlni, mert ezt Én rendeltem el! Nem rajtad fog múlni. Nem te fogod ezt megtenni, hanem Én rajtam múlik, és Én gondoskodom arról, hogy ez így legyen!

Ez azt is jelenti, hogy így lesz! Éppen ezért ez az ige nagy tanítása a számunkra, testvérek, ami bennünket is kell, hogy biztasson és bátorítson! Hiszen itt Isten Pál apostol életéből nem a nehézségeket veszi el, hanem azt ígéri, hogy célba fog jutni. Rómában is bizonyosságot kell tenned! Nem azt mondja, hogy: Én ezen az éjszakán megszabadítalak téged. Ezt is tehette volna az Úr. Péter apostollal ezt tette, amikor oda volt kötve a katonákhoz láncokkal. Akkor lehullottak a láncok, és Péter kijött a nyitott ajtókon keresztül. Isten nem azt ígéri neki, hogy: Pál apostol, most könnyebb lesz. Nem azt ígéri, hogy enyhítek a körülményeiden, hanem Isten egyetlen dolgot ígér neki, azt, hogy: célba fog jutni.

Testvérek, a Biblia nagyon világosan elénk adja a célt, hogy az emberi életnek, az emberi létnek van célja. Van startja is, van úton járása és van célja. Erről Jézus Krisztus nagyon világosan beszélt. Beszélt arról, hogy mi lesz a célnál, és hogy Ő fog várni bennünket ott. Beszélt arról is, hogy mit fogunk tapasztalni, látni a célnál, és Pál apostolnak ezt ragyogtatja fel az Úr. Nem azt, hogy hogyan jut oda, hanem azt, hogy oda fog jutni.

Ebben benne van a Bibliának az a nagy tanítása, testvérek, hogy a hívő ember célba fog jutni. A hívő ember nem fog elveszni az úton, hanem az Isten gyermeke be fog lépni, be fog jutni a célba. Lehet, hogy ágról szakadtan, lehet, hogy nem dicsőségesen, lehet, hogy csak úgy, mint az a katona, aki hazajön a háborúból és olyan csonka-bonkán, egymásra támaszkodva, lefogyva, lerongyolódva, koszosan, borostásan, szakállasan és éppen csak élve, de jön.

Van, aki pedig úgy fog bevonulni, hogy az Úr azt mondja neki: „Jól vagyon, jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután! Menj be a te Uradnak örömébe”! Van, aki az életében csak fát, szénát és pozdorját épített a hitére, és van, aki meg aranyból és drágakőből építkezett.

Egy biztos, testvérek! Isten megígéri, hogy a célba el fogsz jutni. A hívő ember el fog jutni a célba. Nem úgy lesz, hogy a cél előtt megáll, a cél előtt elbukik, a cél előtt elgáncsolják gonosz erők vagy maga a Sátán! Hanem légy biztos benne: ha te az Úr gyermeke vagy, és ha téged Jézus Krisztus vére megmosott és megtisztított minden hamisságtól, ha te a Bárány vérében tisztultál meg és az Isten Szentlelke szült élő reménységre, akkor az az élő reménységed lehet, hogy az Úr célba fog téged juttatni!

Ne félj Pál, mert neked Rómában is bizonyosságot kell tenned! Mondhatja valaki, hogy ez még nem a cél. Valóban nem a végcél, de testvérek, Isten nem egyszerre mond meg nekünk mindent, hogy mi fog történni a célig. Hanem csak mindig a következő lépést mutatja meg. Tudniillik, ezzel is próbára teszi a mi engedelmességünket.

Elég-e nekem, ha csak a következő lépést látom? Elég-e nekem, ha az Isten igéje csak mécses az én lábam előtt és nem reflektor, amely megvilágít sok száz métert előttem? Mécses, amely a következő lépést mutatja, hogy aztán megint Rá legyek szorulva arra, hogy: megint csak egy lépést mutass és elég nekem! Az Isten gyermeke célba fog érni!

Aztán a következő üzenete ennek a rövid igének az, hogy Isten gyermeke elmondhatja, hogy az életével terve és célja van Istennek. Ezt azért mondom, mert ez nagyon hangzatos. Én a szolgálatom alatt, nagyon sokakkal találkoztam, akik azt

BÍZZÁL!

mondták – főleg, ha valamilyen nagy betegségből gyógyultak fel, vagy balesetben nem történt bajuk –, hogy Tiszteletes úr, biztos valami célja van Istennek az életemmel! Csak az volt az érdekes, hogy legalább a 95%-uk soha nem is kereste, hogy mi a célja Istennek az életükkel? Mert ez így nagyon szép, hogy biztos, valami célja van az életemmel, de vajon mi a célja az Istennek?

Isten ebben az igében kijelenti, hogy Ő mindig megmondja, mi a célja a mi életünkkel. Isten nem hagyja az Ővéit bizonytalanságban. Nem úgy van, hogy nekünk kell kitalálnunk, hogy mi a célja Istennek, Ő megmondja. Ha én alázatos vagyok a Vele való kapcsolatban, és ha én azt mondom, mint a gyermek Sámuel, hogy: szólj Uram, mert hallja a Te szolgád, akkor biztos lehetek, hogy Isten majd megmondja, mit akar az életemmel, hol akar látni, mire akar felhasználni vagy miben lehetek az eszköze.

Ebben az igében is kijelenti: ne félj Pál, mert neked bizonytságot kell tenned! Nem kellett Pálnak gondolkodni, hogy mit csináljon majd Rómában, mert azt mondja az Úr, hogy: bizonytságot kell tenned!

Sajnos, testvérek, sok ember van, akinek abszolút mindegy, hogy az ő életével Istennek van-e célja, vagy nincs. Pedig kötelességünk lenne ezt kutatni, mert Isten erre teremtett bennünket, embereket, hogy Őt magasztaljuk, Őt dicsőítsük, vele örökké tartó boldogságban éljünk. Ehelyett nagyon sok ember maga dönti el, hogy mit fog csinálni, hová fog menni, a következő évben milyen tervei vannak... Nem sorolom tovább, mert magának él és nem az Úrnak.

Pál apostol az Úrnak élt. Ő mondta azt a Rómaiakhoz írt levélben, hogy: „Ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk az Úrnak halunk meg. Ezért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk”. Akkor pedig Isten ki fogja jelenteni, és szolgálatot, megbízást ad neki. Ezzel együtt Isten védelmet is ígért Pálnak: hiszen neked Rómában kell bizonytságot tenned, és ez azt jelenti, hogy addig Én viselek rád gondot! Azután is egészen biztos lehetsz, hogy ha Én valahová küldelek téged, akkor azon az úton meg is foglak őrizni! Azon az úton nem veszhettek el a tanítványok sem, amikor Jézus azt mondta nekik, hogy: menjetek át a túlsó partra!

Háboroghat a tenger, tajtékozhatnak a hullámok, de nem érheti baj az Isten gyermekét.

Nem árthatott senki Luther Mártonnak sem, bár tudjuk, hogy „vogel frei”-jé nyilvánították, ami azt jelenti, hogy bárki szabadon megölheti, nem fogják felelősségre vonni. Akár úton, akár az erdőben, akár a városban, ha valaki leüti, akkor senki nem fogják bíróság elé vinni, hogy ő embert ölt. Mégis Luther Márton lefordította a Bibliát, írt fél könyvtárnyi könyvet a bibliai igazságokról, prédikált és szolgált, azért, mert Isten rábízott egy feladatot.

A következő gondolat és üzenet hadd legyen az igéből az, amikor Isten, Pál apostol mellé áll és azt mondja neki azon az éjszakán, hogy: vigyázz Pál! Bízzál Pál, mert neked Rómában is bizonytságot kell tenned! Lássuk meg azt, hogy Isten Pált a szolgálatra akarja megtartani! Testvérek, sokan várnák azt, hogy őt tartsa meg az Isten. Sok embernek jól jönne az, hogy bízzál! Betegágyon, műtét előtt, hogyha jön egy diagnózis, hogy baj van, sok embernek jól jönne ez, hogy bízzál!

Igen ám, testvérek, de ezek az emberek megkérdik azt, hogy: Uram, mire tartasz meg engem? Pál apostolt mire tartotta meg az Úr? A bizonytságtételre, a szolgálatra. Így is mondta egy svájci igehirdető, hogy: Pál apostol mellé Isten nem úgy állt, mint magánember mellé, hanem úgy, mint az Ő munkatársa mellé. Úgy, mint az ügyében fáradozó ember mellé.

Testvérek, ha Isten megtart, mire tart meg engem, a pogány életre? Sok olyan emberrel találkoztam, aki úgy gondolta, hogy az Isten őt megtartotta, és úgy került a templomot azután is – nem mondok hasonlatot –, nem lehetett bezavarni sem a templomba.

Mire tart meg Isten? A pogány életre? Nem. A hitetlenségre akarod, hogy Isten megtartsa téged? A magad élvezetére akarod, hogy Isten megtartsa? A hívó embernek egyetlen vágya lehet, hogy a szolgálatra tartsa meg őt az Isten!

Pál apostolnak mi volt fontos? Néhány vasárnapal ezelőtt hallottuk, azt mondta, hogy: még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem azt a szolgálatot, melyet az Isten rám bízott! Ezért Isten őt erre tartotta meg. Neked ez fontos, te ebben örömet leled, Én pedig erre meg is tartalak Pál!

Isten megtartsa valakit arra, mert ő még szeretné a Földet körbeutazni? Ilyet is hallottam. Ez nagyon szép, én is tenném, ha lehetne! Ő még a családjának akar segíteni. Ez is nagyon szép, testvéreim, de Isten arra tartson meg valakit, hogy élje a maga pogány, istentelen életét? Erre az Isten meg fog tartani?

Ha valaki itt nem az Úré, kérdezze meg Tőle, hogy jogosan várja-e az Isten megtartó segítségét, hogy a pogány életre, az istentelenségre, az imádság nélküli, a gyülekezet nélküli életre tartsa meg az ő életét?

Nem, testvéreim, Pál mellé állt az Úr maga, és azt mondta, hogy: bízzál, mert Én megtartalak téged a szolgálatra! Nem lenne jó, testvérek, ha ezt fel is ajánlanánk?

Nekem volt egy nagyon kedves ismerősöm, aki az Isten népének drága, lelki vezetője volt. Elmondta nekünk többször is a bizonyágtételében, hogy ő az 1920-as években volt fiatal – ezt csak azért mondom, hogy be tudjuk a kort is azonosítani –, és 19 éves korában tífuszt kapott. Tudjuk, hogy ebben a betegségben inkább meghaltak az emberek, mint megmaradtak akkor. Ő azt mondta, hogy: Uram, ha engem megtartasz, és én meggyógyulok ebből a betegségből, akkor nem megyek férjhez sem, hanem az egész életemet a Te szolgálatodra szentelem. Isten megtartotta. Amikor a debreceni temetőben volt a temetése, 85 éves korában, akkor csodálkoztak, hogy kit temetnek, mert tele volt az egész temető. Nem volt férje, nem volt gyermeke, és mégis az Isten népe magasztalta az Urat. Egy értelmes élet. Boldog, nem céltalan, hanem egy örömteli, szolgáló élet.

Mire tart meg téged az Isten? Ha megtart, akkor a szolgálatra tart meg, hogy légy örömmondó és békekövet! Biztat, hogy: bízzál!

Végül figyeljük most azt, ami nincs benne az igében! Mi, reformátusok nem szoktunk arról beszélni, ami nincs benne az igében. Most mégis engedjétek meg, hogy egy mondatot arról is mondjak, ami nincs benne az igében, vagyis, amit nem mond az Úr. Eddig arról beszéltünk, hogy mit mond az Úr, de valamit nem mond.

Figyeljük meg! Bízzál Pál, mert... Isten miről nem beszél veled? Beszél a célról, hogy: Rómában. Beszél az igehirdetés tartalmáról, hogy: Én rólam. Beszél az eszközről, hogy: ezt te fogod véghezvinni. Isten elég sok mindent közöl veled, egyet nem közöl: azt, hogy ez hogyan fog megtörténni. Amikor Isten nem közli azt az Ő gyermekeivel, hogy valami hogyan fog megtörténni, az azért van, hogy a mi hitünknek legyen tárgya, és azt mi hittel ragadjuk meg! Isten nem mond meg mindent nekünk, gyermekeinek, hogy legyen a mi hitünknek is cselekedete, mert ezt majd Ő elrendezi.

Mondok egy példát, és akkor meglátjátok, hogy miről akarok én itt szólni: Az angyal kijelenti Máriának, hogy ami benned fogantatik, az a Szentlélektől van. Utá-

BÍZZÁL!

na megkérdi Mária: Hogyan lehetséges ez? Mert ezt nem mondta meg Isten. Hogyan lehetséges ez, mivel én férfit nem ismerek?

Ábrahámnak kijelenti, hogy annyi lesz a te utódaidnak száma, mint a tenger fővenye, de azt nem jelenti ki Isten, hogy ez hogyan lesz. Éppen azért, hogy Ábrahámnak ne kelljen a saját kezébe vennie a dolgokat, hanem: bízd rá magad és bízd rá a te dolgaidat, mert egy hatalmas, élő Istenre bízod magad akkor!

Nem magadban kell bízni, nem a saját kezébe kell venni az ügyek intézését – mert ott jó helyen van –, hanem rábízni az Úrra!

Bízzál Pál, mert Ő ismeri az oda vezető utat is, és Ő fedi fel majd annak titkait!

Végül hogyan áll mellénk Isten? Kérdezhetné valaki, hogy: ezen az éjszakán Isten mellém fog állni? Már Isten melléd állt.

Isten mellénk ma az Ő ígéjével áll. Ott vannak az Ő ígéretei. A Biblia tele van nemcsak ígéretekkel, hogy: bízzál, hanem először is hívással, hogy: jöjjetek Énhez! Kijelentéssel, hogy ismerjete meg Engem, mert különben, hogyan bíznátok Bennem, ha nem ismertek Engem! Miután megismertetek Engem, kezdjete el hinni, kezdjete el bízni! A ti hiteteknek legyenek következményei, amelyek megnyilvánulnak cselekedetekben, életben, gesztusban, gondolkodásmódban, vagyis a hívó élet csodájában!

Bízzál! Ha valakinek most erre van szüksége, akkor a nevét helyettesítse be! ... bízzál! Mondd oda a saját nevedet! Isten melléd áll, és azt mondja, hogy: légy az Enyém! Kövess Engem, és légy az Én bizonyágtevőm!

Imádkozzunk!

Urunk, minden csüggedésünkben, háborgásunkban vagy háborúságunkban Te légy oltalmunk és erősségünk! Add, hogy Hozzád tartozzunk, Neked éljünk! Kérünk, biztass bennünket, hogy ha nyomorúság és baj ér, esetleg nem a körülményeinken fogsz változtatni, de Önmagadat ígеред, a Te jelenlétedet és a Te segítségedet! Áldunk és dicsőítünk ezért Téged!

Ámen.

254,1.3.5.7.9 ének

1. Mindenkoron áldom az én Uramat, Kitől várom én minden oltalmamat.
Benne vetem minden bizodalمامat; Mindenkoron dicsérem, mint Uramat.

3. És mikoron Istenhez kiáltottam, Kegyelmesen tőle meghallgattattam,
Óáltala hamar megszabadultam, Háborúságimban is megtartattam.

5. Segítségül azért Istent hívjátok, Ő jóvoltát kóstoljátok, lássátok!
Igen nagy-jó, azt bizonynal tudjátok: Benne bízó emberek mind boldogok.

7. Sok jók közt a békességet szeressed, És éltedben mindenkori azt keressed;
E világnak békességét ne nézzed, Az ördöggel ne légyen közösséged.

9. Igen közel az Úr Isten azoknak, Töredelmes szívvvel akik óhajtnak;
Alázatos lélekkel akik járnak, Sok ínségből bizton megszabadulnak.